

אלחנדרה
אוקרט
ALEJAN-
DRA
OKRET

עודד
זידל
ODED
ZAI-
DEL

לנה
זידל
LENA
ZAI-
DEL

בחיה
רוזנק
BITYA
ROSE-
NAK

דינה
בליך
שרה-נינה
מרידור
DINA
BL'CH
SARA-
NINA
MERI-
DOR

אנה
אפשטיין
ANNA
EPS-
TEIN

רינה
פלד
RINA
PE-
LED

מזל
כרמון
MAZAL
CAR-
MON

מקס
אפשטיין
MAX
EPS-
TEIN

בן
סימון
BEN
SIM-
ON

מזל
כרמון
MAZAL
CAR-
MON

רות
שרייבר
RUTH
SHREI-
BER

THE SALON
AT AGRIPAS
STREET

הסלון
ברחוב
אגריפס

דורון
אדר
DOR-
ON
ADAR

ריטה
מנדס-פלור
RITA
MEN-
DES-
FLOHR

אוצרים:
רינה פלד,
מקס אפשטיין
גבי
יאיר
GABI
YAIR

Recess. Eleventh grade. The Evelina de Rothschild School for girls. In a conversation between myself and my friends, each one of us fantasizes out loud what she would like to be when she grows up. **I dream of being a salonnière in Paris or Vienna**, I hear myself saying. This fantasy has stayed with me ever since. Later, when I got to the University and decided to study the turn of the nineteenth century – the Fin de Siècle – in depth, I understood my instinctive attraction to that period, that is also known by the epithet: **The Age of Conversation**.

The salonnière - Josephine von Wertheimstein, Sophie von Todesco, Berta Zuckerandl, and others, mostly upper middle class Jewish women – was perhaps not always the most beautiful woman, but aside from being highly educated with sharp intellectual abilities, she had the gift of extraordinary social and emotional intelligence, and knew to surround herself with all the who's who of the period – artists, writers, intellectuals, theater people, musicians, journalists, scientists and more. All these would meet at her salon from time to time, and form a kind of incubator, where some of the period's leading ideas in all fields were born and cultivated. Berta Zuckerandl - the journalist and the best known salonnière in Vienna at turn of the nineteenth century - called her salon: "The divan on which Austria comes alive."

Among the regular guests of Berta Zuckerandl were Arthur Schnitzler – a physician who was known better known for his novels and plays; the writers and poets Richard Beer-Hoffman, Peter Altenberg, Felix Salten, Stefan Zweig, Hugo von Hofmannsthal, and others. And, beside them, the avantgarde painters, designers and architects such as Gustav Klimt, Otto Wagner, and Josef Hoffmann. They all shared the vision of the Gesamtkunstwerk ("total work of art") that meant combining art, design, and fashion, while eliminating all the divisions between them. This vision was fully realized at the **Wiener Werkstätte**, that operated in Vienna between 1903

Vienna Workshop

and 1932, and where the contents of clients' houses were designed in their entirety: furniture, decorative art, tableware, clothes, jewelry, fashion articles, as well as posters and greeting cards, by the best artists and designers of the period.

הפסקה. כיתה יא'. בית הספר הדתי לבנות - אווילינה דה רוטשילד. בשיחה ביני לבין כמה מחברותי, כל אחת מאיתנו מפנטזת בקול על מה שהיא חוצה להיות כשתהייה גדולה. **אני חולמת להיות אשת-סלון בפאריז או בווינה**, אני שומעת את עצמי אומרת. הפנטזיה הזאת מלווה אותי מאז. לימים כשהגעתי לאקדמיה והתחלתי לחקור לעומק את תקופת ה - Fin de Siècle - מפנה המאה ה-19, הבנתי את משיכתי האינסטינקטיבית לתקופה זו, שזכתה גם לכינוי **עידן השיחות**.

Age of Conversation

אשת הסלון - ג'וזפין פון ורטהיימשטיין, סופי פון טודסקו, ברטה צוקרקנדל ואחרות, יהודיות ברובן מהמעמד הבורגני בינוני-גבוה - אולי לא הייתה תמיד היפה ביותר, אבל לצד חינוכה הגבוה ויכולותיה האינטלקטואליות, ניחנה באינטליגנציה חברתית ורגשית גבוהה מאד, וידעה לאסוף סביבה את כל המי ומי של התקופה - אמנים, סופרים, אנשי רוח, אנשי תיאטרון, מוסיקאים, עיתונאים, אנשי מדע ועוד. כל אלה היו נפגשים אצלה בסלון לעיתים מזומנות, ומהווים מעין חממה שבה נולדו והתפתחו חלק מהרעיונות המובילים של התקופה בכל התחומים. בעיני ברטה צוקרקנדל - העיתונאית ואשת הסלון הידועה ביותר בווינה במפנה המאה ה-19 - היה הסלון שלה: "הספה שעליה קמה אוסטריה לתחייה"

בין אורחיה הקבועים של ברטה צוקרקנדל ניתן למצוא את ארתור שניצלר - רופא שהיה ידוע יותר בזכות הרומנים והמחזות שלו. את הסופרים והמשוררים ריכד בר-הופמן, פטר אלטנברג, פליקס זלטן, שטיפן צוויג, הוגו פון הופמסטאלואחרים ולצידם - ציירים, מעצבים וארכיטקטים אוונגרדיים כמו: גוסטב קלימט, אוטו וגנר ויוזף הופמן. כולם היו שותפים לחזון "יצירת האמנות הכוללת", שמשמעותו: שילוב בין אמנות, עיצוב ואופנה לתוך ביטול כל המחיצות ביניהן. חזון זה הוגשם בשלמותו ב-**דנאוט הווינאיות** שפעלו בווינה בין השנים 1903-1932,

Vienna Workshop

ובהן עוצבו בתי הלקוחות על כל תכולתם: ריהוט, אמנות דקורטיבית, כלי אוכל, בגדים, אביזרי אופנה, וכן כרזות וכרטיסי ברכה על ידי תכשיטים, מיטב אמני ומעצבי התקופה.

ב-2019 יצא לאור הספר: **וינה - 1900** אותו ערכתי ביחד עם שרון גורדון. לצד כל האירועים האקדמיים המוקדשים לספר, אני מציעה לקיים גם אירוע אמנותי. עולה בי הרעיון לממש, ולו לרגע, את חלום הנעורים שלי על אשת הסלון, ולהפוך את אגריפס 12 למעין סלון שבו כל אחת ואחד מאמני הגלריה, יציג עבודה עכשווית המתכתבת עם וינה של מפנה המאה ה-19 - כך נולדה התערוכה: **הסלון ברחוב אגריפס**.

וינה 1900 ייצגה באופן המובהק ביותר את **העולם של אתמול**, כפי שכותב שטיפן צוויג בספרו הבלתי נשכח: "לא היה כרך באירופה שבו הדחף לתרבות לזהט כמו בווינה... הכל יודעים כי וינה עיר נהנתית הייתה... אנשי העיר הזאת, בררנים בענייני מטבח להוטים אחר יין טוב, בירה מרה טרייה, טורטים ומיני מאפה, דרשו גם הנאות מעודנות יותר. המוסיקה, הריקוד, התיאטרון... טופחו כאן כאומנויות מיוחדות". היה זה עולם פתוח שבו אינך זקוק לדרכון כדי להגיע ממקום אחד לשני, עולם של בתי קפה ספרותיים שבהם נוצרו כמה מהתנועות והאופנות המודרניסטיות של התקופה, עולם של אולמות קונצרטים שחלקם פתוחים לקהל הרחב, של פארקים עירוניים שבהם אפשר לטייל בנחת. עולם שמעורר בנו געגוע עמוק.

ואכן, בימים אלה, שבהם עולם הרשתות הווירטואליות מחליף את המציאות הריאלית, קשה שלא להתגעגע לימים שבהם התקיימו מפגשים בלתי אמצעיים בין בני אדם, לימים שבהם: "בית הקפה היה מעין מועדון דמוקרטי, הפתוח לכל תמורת ספל קפה זול, ובו יושב כל אורח תמורת הפרטה שעות על שעות, מתוכח, כותב, משחק בקלפים, מקבל את הדואר שלו, והעיקר - לרשותו מספר עצום של עיתונים וכתבי עת".

כיום הגעגוע שלנו הוא געגוע כפול - גם ל-**עידן השיחות** של וינה 1900, אבל גם לימים שלפני סגר המגיפה, שיצרה את מה שניתן אולי לכנות: **עידן הבודדים**, שבו כל אחד ספון בביתו, ללא קשר פיזי עם העולם הממשי.

בתערוכה **הסלון ברחוב אגריפס**, מנהלים אמני הגלריה שיחה עם וינה 1900, דרך עשייתם האמנותית. אנחנו אורחי הסלון, מחפשים כל הזדמנות לכתוב מכתב אמיתי / כתוב ביד לתקופות שהשפיעו עלינו, ואינן עוד.

In 2019 the book **Vienna 1900** was published, that I edited, together with Sharon Gordon. In addition to all the academic events devoted to the book, I wanted to bring about an artistic event as well. The idea struck me to realize, even if just for a short time, the dream of my youth about becoming a salonnère and to turn Agripas 12 into a salon, where each one of the gallery's artists exhibits a contemporary work that relates to Vienna at the turn of the 19th century. This is how the exhibit **The Salon at Agripas Street** was born.

The Vienna of 1900 is represented most distinctly in **The World of Yesterday**, as Stefan Zweig writes in that unforgettable book "There was no other city in Europe in which the drive for culture was as fiery as in Vienna. ...Everyone knows that Vienna was a hedonistic city, ...its citizens were picky about matters of cuisine, eager to enjoy a good wine, freshly brewed bitter beer, cakes and all kinds of patisserie, but they demanded more refined pleasures as well. Music dance, theater, were nurtured here as exemplary arts." It was an open world, in which you did not need a passport in order to arrive from one place to another, a world of literary cafés, from which a number of the period's modernist movements and fashions came into being, a world of concert halls partly open to the public at large, of city parks where one can stroll around peacefully. A world that awakens a deep yearning.

And indeed, in our present time, when the world of virtual networks replaces the actual reality, it is difficult not to long for the days when unmediated meetings would take place between people, for the days when: "the café was a kind of democratic club, open to all for an inexpensive cup of coffee, where guests can sit for hours in exchange for small change, arguing, writing, playing cards, receiving their mail, and most of all, having at their disposal a huge number of newspapers and journals".

Today our yearning is double – both for the **Age of Conversation** of Vienna 1900, but also for the days before the closure of the epidemic, which has brought about what could be called **The Age of Solitariness**, in which everyone is hidden in their own house, without physical contact with the real world.

Stefan Zweig, *The World of Yesterday*

In the exhibit **The Salon at Agripas Street**, the gallery artists hold a conversation with Vienna 1900, through their artwork. We, the guests of the Salon, look for every opportunity to write a real, handwritten letter, to the periods that have influenced us, and are no more.

Doron Adar deals with snapshot photography, in which he chases after everyday moments.

In the exhibited photograph we see a person reading the morning papers in a Jerusalem café. From the image, it is not possible to identify the period or the place. It is a photo of a universal, fugitive moment, that could have happened just as well at Café Griensteidl on the Michaelerplatz in Vienna.

דורון אדר עוסק בצילום סנפשוט, בו הוא רודף אחר הרגעים היומיומיים.

בצילום המוצג בתערוכה רואים אדם קורא עיתון-בוקר בבית קפה בירושלים. לא ניתן לזהות מתוך הצילום את התקופה ואת המקום. זהו צילום של רגע אוניברסלי נעלם, שהיה יכול להתרחש גם בקפה גרינשטיידל בכיכר מיכאלפלאץ בווינה.

בית קפה
2004
40/60
הדפסה דיגיטלית על נייר צילום

THE SALON
OF AGRI
PAS
STREET
DOR-
ON
ADAR
דורון
אדר

Coffee Shop
2004
40/60
Digital print on photo paper

Vliegen op 788

de Volkskrant

FNV zint na betoging

Secrètes de Sport

Kermiskoers in de Pa...

De kermiskoers in de Pa...

מעבר לקצפת
2020
50/28
קרמיקה, זכוכית, בד.

THE SALON
AT AGRIPIAS
STREET

**DINA
BLICH**

דינה
בליך

Beyond the whipped cream
2020
50/28,
ceramic, glass, fabric.

Today, as in Vienna 1900, there are many artists who seek to bring together art and design. In Vienna's cafés, coffee and cookies were served in porcelainware, that were worked to the point of translucency.

Dina presents an assemblage combining tableware of that same period with a self portrait in relief, made of stoneware. Her work overflows with desire and expresses her yearning for the perfect design of that tableware. It is almost possible to smell the Viennese coffee in that work.

כיום, כמו ב-וינה 1900, יש אמנים רבים המנסים לשלב בין אמנות לעיצוב. בבתי הקפה בווינה הוגשו הקפה והעוגיות בכלי פורצלן מעודנים עד לדרגת שקיפות.

דינה מציגה אסמבלז' המשלב כלים מאותה תקופה עם דיוקן עצמי תבליטי עשוי מחמר שמוט. עבודתה השופעת ומלאת התשוקה, מביעה את הגעגוע שלה לעיצוב האידיאלי של אותם כלים. אפשר כמעט להריח את הקפה הווינאי בעבודה זו.

Making the Darkness Conscious
2010
134/54
oil on canvas

A hovering, dancing figure is seen in Nina's painting. The transcendent, androgynous figure that merges almost completely with the space around it, reflects the circle of women who surrounded Freud.

Nina identifies with these women who broke into the masculine space and stood at the forefront of feminism in the Vienna of that period.

הפיכת הצל למודה
2010
54\134
שמן על בד

בציורה של נינה נראית דמות הנמצאת בתנועת ריחוף-ריקוד. הדמות הרוחנית-אנדרוגינית המתמזגת כמעט לחלוטין עם החלל בו היא נמצאת, מהדהדת את מעגל הנשים שהקיפו את פרויד.

נינה מזדהה עם נשים אלה שפלטו למרחב הגברי, ועמדו בחזית הפמיניזם בוינה של אותה תקופה.

THE SALON
OF AGRI-PAS
STREET
SARA-
NINA
MERI-
DOR
שרה-נינה
מרידור

Rita Mendes-Flohr also relates to the world of Freudian concepts.

“My photograph, from the series, UNHEIMLICH: The Strangeness of the Familiar, relates Sigmund Freud’s concept of “Das Unheimliche” translated as ‘the uncanny’. What appeals to me in the concept is the blurring of the familiar and the strange, turning the familiar into something secretive – moving from the meaning of Heimlich as ‘home-like’, to its second meaning in German, as ‘secretive.’

Of course, in Freud’s case, there is always the sexual element. My series consists of studio photographs of skeletons of dead animals, lit in such a way that they evoke erotic sensations, the sense of something dangerous and taboo and perhaps throwing the viewer into unsettling spaces.”

Rita Mendes-Flohr

Unheimlich
2019
41.5/51.5
photograph, printed on art paper

ריטה מנדס פלור - גם היא מתכתבת עם פרויד, והפעם תוך התייחסות לאחד המושגים המרכזיים במשנתו: Das Unheimlich

“התרגום העברי: אל-ביתי לא מעביר את האלמנטים של המוזרות, ערעור השלווה והאיום שפרויד התייחס אליהם. פרויד פיתח את המושג במאמר תחת אותו שם שפורסם ב-1919. מה שמושך אותי במושג זה הוא הטשטוש בין המוכר לזה. הפיכת המוכר למשהו סודי/מיסתורי.”

Unheimliche... אצל פרויד קיים תמיד האלמנט המיני. סידרת ה-Unheimliche שלי מורכבת מצילומים של שלדי חיות מתות, המוארים באופן כזה המעורר בצופה רגשות אירוטיים, תחושה של סכנה, טאב, וזורקים אותו למחוזות עוכרי שלווה.”

ריטה מנדס פלור

אלביתי
2019
41.5/51.5
צילום, הדפסה על נייר

THE SALON
AT
AGRIPAS
STREET
RITA
MEN-
DES-
FLOHR
ריטה מנדס-פלור

זיקנה
2020
43/10/11
גילוף בעץ, ברזל, אקריליק, שמן פישתן

Old Age
2020
43/10/11
Woodcarving, iron, acrylic, flaxseed oil

THE SALON
OF AGRIPAS
STREET
MAX
EPS-
TEIN
מקס
אפשטיין

Max Epstein exhibits a sculpture in the Salon - an image of old age - carved from a found piece of wood.

Max's figure exudes physical exhaustion and pain and expresses simultaneously the decadence of our times and that of the parallel period in Vienna 1900.

His sculpture relates to the sculptures of Messerschmidt shown at the Belvedere Museum in Vienna, depicting different psychological states. These sculptures, created in the 18th century, became study materials for Freud and his disciples.

מקס אפשטיין מציג בסלון פסל - דימוי של זיקנה - המגולף בעץ מצוי.

הדמות הזקנה של אפשטיין המשדרת תשישות וכאב פיזי מבטאת בו-זמנית את הדקדנטיות של תקופתנו ושל התקופה מקבילה לה בוינה 1900.

הפסל שלו מתכתב עם הפסלים של מסרשמידט המוצגים במוזיאון בלוודר בווינה ומתארים מצבים פסיכולוגיים שונים. פסלים אלו שנוצרו במאה 18 הפכו לחומר לימוד במחקר הפרוידיאני.

“The work, made of plasticine, relates to the painting ‘The Lady in Yellow’ by Max Kurzweil (1900), turning the painting into a small three-dimensional sculpture, with tragi-comic elements.

In a quick glance, the work seems lighthearted, with a whimsical and decorative air, like the little ceramic sculptures depicting idyllic scenes that adorned the salons of Europe from the 17th till the beginning of the previous century. This ‘salon-like’ impression is undermined when it becomes clear that the sculpture is made of plasticine – a highly unstable material – and also when the yellow wolf behind the back of the lady is discovered.

The yellow wolf is also laden with symbolic allusions: Vienna’s period of flourishing, at the start of the 20th century - as represented by the Lady - was short. That was the Europe from before the First World War. The wolves were breathing at the neck... I chose not to make the wolf overtly threatening, he sits comfortably on the couch, almost like a pet – that questionably guards the lady, questionably threatens her, and perhaps has already devoured her.”

Lena Zeidel

"העבודה העשויה בפלסטלינה מתכתבת עם היצירה 'הגבירה בצהוב' של מקס קורצווייל (1900), הופכת את הציור לפסלון תלת-מימדי קטן, ונושאת אלמנטים טרגי-קומיים.

במבט חטוף, העבודה נושאת אופי קליל, משעשע-קישוטי, בדומה לפסלוני חרסינה עם סצינות אידיליות, שקישטו את סלוני אירופה מתחילת המאה ה-17 עד תחילת המאה שעברה. הרושם 'הסלוני' מתערער מעט כשמתברר, שבמקום חרסינה הפסל עשוי מפלסטלינה - חומר מאד לא יציב - וגם כשהזאב הצהוב מתגלה מאחורי גבה של הגבירה. הזאב הצהוב גם הוא טעון

ברמזים סימבוליים: תקופת הפריחה של וינה בתחילת המאה ה-20 - אותה מסמלת הגבירה - הייתה קצרה: זאת הייתה אירופה לפני מלחמת העולם הראשונה. הזאבים נשפו בעורף... בחרתי לא להפוך את הזאב למאיים בצורה מובהקת: הוא שוכב נינוח על הספה, כמעט חייט מחמד - ספק שומר על הגבירה, ספק מאיים, ואולי כבר טרף אותה"

לנה זידל

THE SALON
OF AGRIPAS
STREET

LENA ZAI- DEL

לנה
זידל

מחווה ל"גברת בצהוב"
של מקס קורצווייל
2019
29/29/24/
פלסטלינה, קרטון

Tribute to
"Lady in Yellow"
by Max Kurzweil
2019
29/29/24
Cardboard, Plasticine

הכל זהב
2020
145/110
הדפס דיגיטלי, ציור בצבעי זהב ואקריליק על קנבס

עודד זידל מציע דיוקן עצמי ל"שיחה הסלונית".

כמו מקס קורצווייל המצייר דיוקן של אשתו בציור שאליו מתייחסת עבודתה של לנה, עודד מצייר את אשתו - הדוגמנית הקבועה שלו - ואת עצמו לצידה, כאשר ברקע נמצאות נשות החברה הווינאית הגבוהה, שצויירו על ידי גוסטב קלימט, אחד האורחים הקבועים בסלונים הווינאיים.

THE SALON
OF AGRIPAS
STREET
ODED
ZEIDEL
עודד
זידל

All Is Gold
2020
110/145
Digital print and painting with gold colors and acrylic on canvas.

Oded Zeidel proposes a self-portrait for a "salon conversation."

Just as Max Kurzweil paints a portrait of his wife in the painting that Lena's work refers to, Oded paints his wife – his usual model – and places himself at her side, with in the background the women of Vienna's high society, as painted by Gustav Klimt, one of the regular guests in the Viennese salons.

Ben Simon shows a painting of a young, adolescent girl, dancing in yellow.

She brings to mind the Viennese “das süsse mädel” (“the sweet girl”) who loved to attend popular ballroom dances. These girls served as models, mostly for the erotic works by Klimt.

THE SALON
OF AGRIPAS
STREET

**BEN
SIMON**

בן
סיימון

שמלה צהובה וגרביים
אדומות
2019
94/48
אקריליק על לוח עץ

Yellow Dress and Red Socks
2019
94/48
Acrylic on a wooden board

בן סיימון מציג ציור של נערה צעירה חוקדת בצהוב.

היא מעלה בזיכרון את "הנערה המתוקה" הווינאית שאהבה לבלות בנשפי ריקודים עממיים. נערות אלה שימשו כדוגמניות בעיקר לרישומים הארטיים של קלימט. היום, כשהחופש האירחי מגדיר במובנים רבים את השיח העכשווי בתרבות, עולים באופן מיידי בזיכרון ציורים של גוסטב קלימט, אגון שילה ואוסקר קוקושקה, שהיו הראשונים שהציגו את דמות האשה כפי שהיא, בניגוד מוחלט לציורים הקלאסיים-האידיאליסטיים.

Ruth Schreiber exhibits a triptych that converses with the decorative elements in the paintings by Klimt.

These elements were influenced mainly by the gilded Byzantine art and ancient Assyrian reliefs.

רות שרייבר מציגה טריפטיכון שמתכתב עם האלמנטים הדקורטיביים המאפיינים את ציוריו של קלימט.

אלמנטים אלה מושפעים בעיקר מהאמנות הביזנטית המוזהבת ומתבליטים אשוריים עתיקים.

THE SALON
OF AGRI PAS
SIRGET
**RUTH
SCHREI-
BER**
רות
שרייבר

Tribute to Klimt
2020
25/69
Oil on canvas, golden leaves

מחווה לקלימט
2020
25/69
שמן על בד עם עלה זהב

The work by Mazal examines the boundaries between material and image.

Her piece combines textile work and installation and turns into an almost abstract composition of an image of the local landscape. Mazal's need to mix different techniques and materials reminds us of the innovative endeavors of the Vienna Workshop.

Rapunzel (from: Grimm brother's stories)

2019

118/125

sewing and knitting on pergament colored papers

פעמונית (מתוך: מעשיות האחים גרים)

2019

125/118

תפירה וסריגה על דפי פרגמנט צבועים

העבודה של מזל כרמון בודקת את הגבולות שבין החומר לבין הדימוי.

עבודתה המשלבת בין עבודות טקסטיל ומיצב, הופכת לקומפוזיציה כמעט מופשטת של דימוי נוף מקומי. הצורך של מזל לשלב טכניקות וחומרים שונים מזכיר מאד את הניסיונות החדשניים של אמני הסד-נאות הווינאיות.

from a series "To Know a Forest"
2018
212/220
Mixed media on canvas

מתוך סידרה "לדעת יער"
2018
212/220
טכניקה מעורבת על קנווס

לא רק קלימט אלא גם אמנים אחרים בווינה הכניסו אלמנטים דקורטיביים
ליצירותיהם, ושילבו בין אמנות ועיצוב.

החזרתיות ותנועת המיכחול בעבודתה של בתיה, מכניסה אותנו לעולם עיצובי
הטקסטיל הצבעוניים והעשירים של "הסדנאות הווינאיות".

Other artists in addition to Klimt introduced decorative
elements into their work and combined art with design.

The repetitiveness and the movement of the brushstrokes in
Bitya's work, takes us into the world of colorful and rich textile
design of the "Wiener Werkstätte" (Vienna Workshop).

THE SALON
OF AGRIPAS
STREET
BITYA
ROSE-
NAK
בתיה
רוזנק

ב"סדנאות הוינאיות" שבהם פעלו מיטב האמנים, המעצבים והארכיטקטים של התקופה, נוצר השילוב האולטימטיבי בין אמנות ועיצוב, ובין היתר עוצבו בהן תכשיטים ואביזרי אופנה.

אנה מציגה סיכה לשיער העשויה מפליז. הסיכה: "זנב נחש-צפע" שהוא גם רעשן, בעל גימור ודיוק מושלמים, פרי מחשבה הנדסית, מזכירה את התכשיטים שעוצבו על ידי מיטב אמני ווינה עבור נשות החברה הגבוהה.

At the Vienna Workshop, where the best artists, designers and architects of the period worked, the ultimate combination between the arts of design was created, and articles of jewelry and fashion, among others, were designed there.

Anna shows a hairpin made of brass. The pin, "tail of a viper," that is also a rattle, a product of an engineering way of thought, with a perfect and precise finish, recalls the pieces of jewelry that the best of the Vienna artists designed for women of the high society.

"רעשן", סיכה לראש
2020
18,5 / 1,2 / 0,6
עבודת יד, פליז

THE SALON
OF AGRIPAS
STREET

ANNA
EPSTEIN
אנה
אפשטיין

"Gragger", (Hairpin)
2020
18,5 / 1,2 / 0,6
Hand crafted, brass

גבי יאיר מחזיר את עצמו לראשית דרכו כארכיטקט. הוא מציג צילומים של אלמנטים אדריכליים מבית מגוריו, אותו בנה בעצמו.

הבית תוכנן בהשראת הארכיטקט הווינאי אדולף לוס, שהיה מחלוצי הארכיטקטורה המודרנית, ומתנגד חריף של הסגנון הניאו-קלאסי האורנמנטלי שרווח בתקופתו. בצילומים של גבי ניתן לראות את הקווים הנקיים והפונקציונליים שאפיינו את לוס.

בית האמן
1992
60/80

אדריכלות וצילום, הדפסה דיגיטלית על נייר ארכיון

Gabi Yair returns to the beginnings of his career as an architect. He shows photographs of architectural elements from his own house that he built by himself.

The design of the house was inspired by the architect Adolf Loos, who was one of the pioneers of modernist architecture, and a fierce opponent of neo-classical orientalism that prevailed in his time. From Gabi's photographs one can see the clean lines and the functionalism that Loos exemplified.

THE SALON
OF AGRIPAS
STREET

GABI
YAIR
גבי
יאיר

The Architect House
1992
60/80

Architecture and photography, digital print on archival paper

Rina realizes the dream of her youth and presents herself as a “salonnière.”

In Max Epstein's photograph, Rina is sitting in the salon of her Jerusalem home, dressed in a way typical of salonnières of that period, beside such items as a voluminous book, a cup of coffee, and a porcelain cookie dish, that connect today's salon with the salon in Vienna.

THE SALON
AT AGRIPIAS
STREET
RINA
PE-
LED
רינה
פלד

אשת הסלון
2020
60/43
הדפסה דיגיטלית על נייר צילום

Saloniere
2020
60/43
Digital print on photo paper

רינה פלד מממשת חלום נעורים, ומציגה את עצמה כ"אשת סלון".

בצילום של מקס אפשטיין, יושבת רינה בסלון ביתה בירושלים, כשהיא לבושה בסגנון שאפיין את נשות הסלון של התקופה, לצד פרטים כמו, ספר עב-כרס, ספל קפה וצלוחית עוגיות העשויים פורצלן, המקשרים את הסלון של היום עם הסלון הוינאי.

Alejandra Okret exhibits an installation that grew out of a performance in the space of her salon. Her work is based on a personal and family story related to her father's history in Vienna.

In this work, Alejandra writes to her father a kind of letter, that she sends to the Vienna of that period:

Papa picking
wild strawberries
in the forests of Austria
gave me
a Vienna of fairies
with snow,
culture
and family laughter
made of memories
transported
in photo albums
eith people who were no more
now also dad
is no more,
neither Lucy, nor Opi nor Omi
but the Vienna...
of their stories
is... between
each berry and berry,
a strawberry, a cherry,
or a simple raspberry

Alejandra Okret

אלחנדרה אוקרט מציגה מיצב שנוצר
בפרפורמס בחלל הסלון. העבודה שלה
מתבססת על סיפור אישי ומשפחתי
הקשור להיסטוריה של אביה בווינה.

בעבודה זו אלחנדרה כותבת לאביה
מעין מכתב, שאותו היא שולחת לווינה
של אותה תקופה.

“אבא שקטף
תותי בר
ביערות אוסטריה
נתן לי
את וינה מהאגדות
של שלג
של תרבות...
של צחוק
של משפחות גדולות
מסע זיכרונות
שהועברו באלבומי תמונות
של אנשים שאינם עוד
אבא, ולוסי ואופי ואומי
גם הם כבר לא...
אמנם
הווינה של סיפוריהם
איתי,
...כן
בין תות לתות,
דובדבן
או פטל פשוט”

אלחנדרה אוקרט

A White Tablecloth Map
 2020
 Instalation: White cotton paper, photos
 from family's album from the beginning
 of the 20th century, printed pigment on
 archive paper, acrylic, pencil, japanese
 brushes, porcelain tea set, table.

מפה לבנה
 2020
 פרט ממיצב: נייר כותנה לבן, צילומים מהאלבום משפחתי
 מתחילת המאה ה-20, הדפס פיגמנטים על נייר ארכיוני,
 אקריליק, עיפרון, מכחולים יפנים, כלי פורצלן, שולחן

**ALEJAN-
 DRA
 OKRET** THE SALON
 OF AGRIPAS
 STREET

רחוב אגריפס, 12 ירושלים
(הבנייה מביבר אבן ישראל),
ב-ה' 19:30 - 16:30
ו', שבת 14:00 - 11:00

www.agripas12gallery.com

אגריפס 12
גלריה לאמנים